

РЕШЕНИЕ

№ 166

гр. София, 04.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 113 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА
МИТЕВА**

при участието на секретаря **ГЕРГАНА ИВ. ДАНАИЛОВА**
като разгледа докладваното от **ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА МИТЕВА**
Гражданско дело № 20231110106253 по описа за 2023 година

Производството по делото е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба от „АБС-КО“ ООД срещу „ЛЕКАРНА“ ООД, с която при условията на обективно съединение са предявени осъдителен иск с правно основание по чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. с чл. 318 и чл. 327, ал. 1 ТЗ за заплащане на сумата от 6000 лв., представляваща сбор от главници по фактури №33/13.11.2020г. на стойност 3528 лв., № 882/06.11.2020г. на стойност 192 лв. и №34/13.11.2020г. на стойност 2280 лв., издадени на основание сключен неформален договор за покупко-продажба и доставка на медицински продукти – пръстови пулсоксиметри, и при условията на евентуалност – осъдителен иск с правно основание чл. 59 ЗЗД за същата сума, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 03.02.2023 г., до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че бил в трайни търговски отношения с ответното дружество, като продавал на „Лекарна“ ООД медицински продукти, което заплащало тяхната стойност съгласно издадените му фактури. Заявява, че ответникът винаги точно и навременно – в предоставения 30-дневен срок от датата на издаване на фактурата, заплащал стойността на стоките, но считано от началото на 2021 г. плащанията били преустановени, като към м.05.2022 г. останали незаплатени задълженията по Фактура № 33/13.11.2020 г. на стойност 3528 лева, Фактура № 882/06.11.2020 г. на стойност 192 лева и Фактура № 34/13.11.2020 г. на стойност 2280 лева, или общо 6000 лева. Ищецът излага, че множество пъти е провеждал разговори с ответното дружество, като го е канил да заплати дължимата обща стойност на доставените медицински материали – пръстови пулсоксиметри, но до пълно погасяване на всички суми по издадените фактури така и не се стигнало. С тези доводи отправя искането си към съда за осъждане на ответното дружество да му заплати сумата в размер на 6000 лв.,

представляваща главница, формирана от сбора на дължимата неплатена продажна цена за стоки по фактури №33/13.11.2020г., № 882/06.11.2020г. и №34/13.11.2020г., а при условията на евентуалност – да заплати същата сума на основание неоснователно обогатяване. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество е подало отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове като недопустими и неоснователни. Не оспорва твърдението на ищеца, че страните са били в трайни търговски отношения. Възражава, обаче, че същите не са били с източник договор за търговска продажба на стоки, а договор за консигнация, поради което ищецът нямал изискуеми парични вземания от ответника. Твърди, че по време на пандемията, предизвикана от разпространението на Ковид – 19 страните са се съгласили привидно да оформят сделка като търговска продажба, без действително да желаят правните последици на такава. С оглед на това, ответното дружество възражава, че сключената сделка е относително симулативна по смисъла на чл. 17, ал. 1 ЗЗД. Уточнява, че многократно е канил ищецът – консигнант, да прибере стоката си от склада на ответника, като от своя страна „Абс – Ко“ ООД и към настоящ момент не предприело никакви действия в тази насока, а напротив – изпращало покани за доброволно изпълнение, претендирайки стойността на фактурираните стоки. С депозирания отговор на исковата молба ответното дружество прави волеизявление за разваляне на договора за консигнация, като едновременно с това кани ищцовото дружество да получило медицинските стоки – пръстови пулсоксиметри от склада на „Лекарна“ ООД. Оспорва ищецът да е собственик на процесните стоки, от където обосновава извод за неизпълнение на задължението му да прехвърли собствеността върху тях в полза на ответното дружество. При условията на евентуалност прави възражение за нищожност на договора за търговска продажба като привиден. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с посочените от страните доводи, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявеният главен иск е за реално изпълнение на задължението за плащане на дължимо възнаграждение по договор за търговска продажба, сключен на основание чл.318 и сл. ТЗ.

За основателността на предявения иск ищецът следва да докаже, че между страните е налице валидно облигационно отношение по договор за търговска продажба, по силата на който е престирали съобразно уговореното, и за ответника е възникнало задължение за заплащане на уговорената цена.

В тежест на ответника е да докаже положителния факт на плащането.

При така разпределена доказателствена тежест съдът намира иска за основателен.

От представените по делото доказателства се установява, че между страните е било налице твърдяното валидно облигационно правоотношение от договор по търговска продажба, по което ищецът като продавач е изпълнил точно задължението си за предаване на процесните стоки на твърдяната цена.

За да достигне до горния извод съдът съобрази заключението на приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, което след дължимата се оценка по чл. 202 ГПК кредитира като обективно и обосновано. Според вещото лице процесните фактури са осчетоводени при ответното дружество, като същите са отразени в дневника на покупките към подадената от ответното дружество в НАП месечна справка-декларация по ЗДДС за м.ноември 2020 г. като доставка с право на пълен данъчен кредит, поради което „Лекарна“ ООД е ползвало такъв. Осчетоводяването на фактурите свидетелства за фактическото приемане от страна на ответника на доставената му стока по процесния договор и съответно задължаването му да заплати договореното възнаграждение за това. Това е така, защото осчетоводяването представлява извънсъдебно признание от страна на ответника за възникване в негова тежест на задължението за плащане на горната сума, като признанието на неблагоприятни факти има обвързваща за страната доказателствена сила. Практиката на ВКС е константна и безпротиворечиво приема, че само по себе си отразяването на фактурата в счетоводството на ответното дружество, включването ѝ в дневника за продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по същата представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване /Решение № 211 от 30.01.2012 г. по т. д. № 1120/2010 г. на ВКС, II т.о.; Решение № 30 от 08.04.2011 г. по т.д. № 416/2010г., I т.о., ВКС; Решение № 96 от 26.11.2009г. по т.д.№ 380/2009г. на ВКС, I т.о.; Решение № 42 от 19.04.2010г. по т.д. № 593/2009г. на ВКС, II т.о.; Решение № 166 от 26.10.2010г. по т.д.№ 991/2009г. на ВКС, II т.о.; Решение № 23 от 07.02.2011г. по т.д.№ 588/2010г. на ВКС, II т.о. и др./.

Наред с надлежното осчетоводяване на процесните фактури и ползването на данъчен кредит по тях извънсъдебно признание на ответника за наличието на договорни правоотношения с ищеца с предмет – доставката на стоки представлява и плащането по фактура № 900/09.11.2020г. на стойност 2880 лв. след покана, което не е спорно по делото.

Съдът цени извънсъдебното признание на страната по делото с оглед на всички събрани доказателства, които в случая еднопосочно го подкрепят.

След дължимата се внимателна преценка и анализ, отчитайки евентуалната им заинтересованост от изхода на делото, съдът кредитира изцяло показанията на свидетеля Същата последователно и безпротиворечиво възпроизвежда преките си наблюдения от търговските отношения между „АБС-КО“ ООД и „ЛЕКАРНА“ ООД, като в качеството си на мениджър-продажби в ищцовото дружество отрича с категоричност в същото да е съществувала практика по сключването на договори за продажба на консигнация.

В същото време от страна на ответника, в съответствие с носената от него доказателствена тежест, не са ангажирани никакви доказателства в подкрепа на възражението му стоките - предмет на процесните фактури да са му предадени по сключени с ищеца договори за консигнация. Договорът за консигнация не е изрично нормативно регламентиран, като същият представлява разновидност на комисионния договор, но съдържа и елемент на договора за влог. С договора за консигнация страните се съгласяват консигнаторът да предаде на консигнанта стока, която последият да продаде в свой собствен

склад или магазин от свое име, но за сметка на консигнатора в рамките на определен срок и срещу възнаграждение, като след изтичане на договорения срок консигнатът отчита на консигнатора цената на проданата стока и съответно- връща останалата нереализирана стока. По дефиниция – по арг. от нормата на [чл. 348 от ТЗ](#), договорът за консигнация е възмезден. По делото не се доказва нито един от съществения белези на договора за консигнация. Фактът, че между страните е постигнато съгласие плащането на доставената от ищеца стока да бъде отложено, не квалифицира договорът като такъв за консигнация. Отложеното плащане е свързано единствено с договорната свобода на страните да определят падежа на задължението на ответника за плащане на цената. Нещо повече, по делото не се твърди и не се установява между страните да е било постигнато съгласие за реализираната стока от страна на ответника на същия да се дължи възнаграждение от ищеца. Тезата на ответника се опровергава и от приетото по делото заключение на ССЕ. От същото се установява, че и при двете страни процесните фактури са осчетоводени като такива по договори за покупко-продажба. Действително, нормите на [чл. 6, ал. 1, т. 4 от ЗДДС](#), вр. с [чл. 25, ал. 3 от ЗДДС](#), определят като момент на настъпване на данъчното събитие – фактическото предаване на стоката в хипотезата, при която регистрираното по закона лице действа от свое име, но за чужда сметка- както е при договора за консигнация. От друга страна, обаче, а разпоредбата на [чл. 127, ал. 2, т. 2, б. "а" от ЗДДС](#) посочва как се определя данъчната основа на доставката при договор за консигнация - при задължително намаляване на данъчната основа с възнаграждението на доверителя /консигнант/. От ответника не са ангажирани доказателства, като този факт не се установява и от приетото заключение на ССЕ, осчетоводяването на процесните фактури от негова страна да е при условието на [чл. 127, ал. 2, т. 2, б. "а" от ЗДДС](#), при което данъчната основа на доставките по процесните фактури да е намалена с дължимото му се възнаграждение.

Без правно значение за крайните изводи на съда е обстоятелството по какъв начин ищецът е придобил собствеността върху процесните стоки, още повече, че от заключението на допълнителната съдебно-счетоводна експертиза се установява, че такива стоки в достатъчна наличност са заприходени в счетоводните и инвентарните книги на „АБС-КО“ООД с източник доставка от Китай.

По изложените по-горе съображения и при липсата на доказателства, че ответникът е погасил претендираните вземания чрез плащане съдът намира, че предявеният иск за сумата от 6 000 лв. е основателен, поради което следва да бъде уважен изцяло.

При краен извод за основателност на главния иск съдът не се дължи разглеждането на предявения при условията на евентуалност осъдителен иск с правно основание чл. 59 ЗЗД.

Като законна последица от уважаването на иска в полза на ищеца следва да се присъди и законната лихва върху главницата от датата на исковата молба до окончателното плащане.

По разноските

При този изход на спора с правна възможност да претендира разноски разполага само

ищецът. Същият е поискал присъждането на деловодни разноси, като е доказал, че реално е сторил такива, поради което и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК разноси му се следват. От включените в списъка по чл. 80 ГПК разноси на ищеца / на л. 85 от делото/ съдът ще присъди в полза на „АБС-КО“ ООД 240 лв. за държавна такса, 250 лв. за вещо лице и 700 лв. за адвокатско възнаграждение, което е в намален размер поради основателност на своевременно релевираното от ответника възражение за прекомерност предвид правната и фактическата сложност на делото и обстоятелството, че същото е приключило с разглеждането му в две открити съдебни заседание.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЛЕКАРНА“ ООД, ЕИК 204570640, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Топли дол“, №11, вх. „В“, ет. 3, ап. 9, представлявано от Саад Таммам Алуани **да заплати на „АБС-КО“ ООД, ЕИК 010713653** със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Люлин 8“ бл. 820, вх. „Б“, магазин 6, представлявано от Д. Огнянов Максимов, Георги Любенов Томов и Златин Стефанов Златев на основание чл.79, ал.1, предл.1 ЗЗД във вр. с чл. 327, ал. 1 ТЗ **сумата от 6000 лв.,** представляваща сбор от главниците по фактури №33/13.11.2020г. на стойност 3528 лв., № 882/06.11.2020г. на стойност 192 лв. и №34/13.11.2020г. на стойност 2280 лв., издадени на основание сключен неформален договор за покупко-продажба и доставка на медицински продукти – пръстови пулсоксиметри, ведно със законната лихва от предявяването на исковата молба – 03.02.2023 г., до окончателното изплащане и на основание чл. 78, ал. 1 **сумата от 1190 лева,** за разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в двуседмичен срок от съобщението до страните пред Софийски градски съд с въззивна жалба.

Преписи от решението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____